

Frihed 2000 talte noget om, hvad der skal til, for at SHIRBRIG skal trækkes ud, og jeg mener sådan set, jeg har besvaret det spørgsmål allerede. Hvis der er tale om, at en konflikt udvikler sig til noget andet, er det også klart, at så vil styrken evakuere ud af området, fordi den ikke har som opgave og heller ikke er udrustet til at stoppe en konflikt mellem de to parter. Derfor tror jeg nok, jeg kan berolige Frihed 2000, men de er velkomne til at komme tilbage, hvis der skulle være behov for det senere.

Så var der et par bemærkninger fra først og fremmest hr. Anders Mølgaard og hr. Peter Skaarup om, at der er gået lang tid. Jeg vil da gerne sige, at jeg synes heller ikke, det er ønskværdigt, at der skal gå 5 måneder, fra vi aktiverer soldaterne, til de rent faktisk får at vide, om de skal af sted eller ej, specielt når deres kontrakt er en 6-måneders-kontrakt. Men de nærmere omstændigheder er sådan, at når jeg traf beslutningen om at aktivere dem pr. 28. maj, var det netop, for at vi kunne leve op til det, der ligger i SHIRBRIG, nemlig at være klar, hvis der var behov for os i Sydlibanon. Nu gik det anderledes, så kom i mellemtiden Etiopien og Eritrea ind i billedet, og derfor valgte vi at holde styrken aktiveret.

Som enhver ved, tog det længere tid, end vi havde ønsket, før tingene var endeligt på plads i forhold til FN og i forhold til Etiopien og Eritrea. Men jeg må da sige, at selv om der er gået lang tid, er vi altså nu i den situation, at når FN har brug for os, når beslutningerne er taget, og når deployeringsplanen er klar, er de danske styrker også på pletten til tiden.

Jeg kan også sige, at vi har ikke tegnet endelig kontrakt om en forlængelse; men de foreløbige indikationer tyder på, at langt hovedparten af de soldater, der er på kontrakt, er parat til at forlænge kontrakten. Der vil selvfølgelig være en mindre gruppe, der af forskellige grunde ikke ønsker at gøre det, men jeg mener, det er et tegn på, at danske soldater er parat til at gøre meget i denne sag, og at de altså også gerne vil være med til at udføre den opgave. Det synes jeg er meget tilfredsstillende.

Så kan jeg ikke lade være med at komme med et par bemærkninger til hr. Peter Skaarup. Det var lige som om han udstillede sig selv lidt heroppe fra talerstolen, og i hvert fald har han været med til at trække denne streg i Folketinget,

som en gang imellem gør det klart, når man diskuterer; hvem der vil støtte en operation som denne, hvem der ikke vil, og hvad motiverne egentlig er.

Jeg synes, man sidder tilbage med en fornemmelse af, at hr. Peter Skaarup ligesom lever i en anden verden. Han har ikke rigtig opdaget, at verden er blevet mindre og faktisk er blevet det for lang tid siden. Man behøver såmænd ikke gå, jeg var lige ved at sige, kortere tilbage end til Anden Verdenskrig.

Hvis man ser på hele optakten til Anden Verdenskrig og det, der skete, startede det med begivenheder, der ikke var så store, som ikke direkte truede os, og som foregik langt fra os. Ja, en af dem foregik faktisk netop i det område, vi taler om her. Det var den italienske invasion af Abessinien, som bare få år efter førte til krigsudbruddet – ikke invasionen isoleret set, men den var en vigtig brik i de begivenheder, der førte frem til Anden Verdenskrig, som medførte, at Danmark blev besat. Derfor drejer det sig for mig at se om noget helt andet end det, hr. Peter Skaarup taler om, nemlig at vi er parat til at forsvare vores værdier dér, hvor de bliver truet, og også på den måde er med til at løse problemerne.

Jeg vil egentlig godt slutte med at sige, at jeg har en behagelig fornemmelse, når Folketinget nu forhåbentlig om en uge beslutter at sende SHIRBRIG af sted med dansk deltagelse. Jeg har det lidt på samme måde, som da vi i sin tid besluttede at sende kampvognene af sted til Bosnien, og det tog 5 måneder, før de nåede frem til Tuzla.

Når Folketinget beslutter sig her om en uge, vil jeg have samme fornemmelse, nemlig at 6½ års arbejde med at skabe et nyt instrument for FN er lykkedes. Det vil placere os og også Danmark på en måde, som er rigtig. Vi har givet FN et instrument, som organisationen har manglet, og hvis det bliver en succes – og det er jeg sikker på – vil vi ikke kun være med til at give FN en ny start og hjælpe FN i den konkrete situation i Afrika, men også være med til at udvikle det instrument, som organisationen har savnet så længe.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.